

összes bűnömet meggyónóm. A fejem alaposan kikészült, amikor Padre Pio visszatért a sekrestyébe: - Mikor is gyónt érvényesen utoljára? - Valamit dadogni kezdtem, de szavamba vágott: - Jó. Nászútjáról való visszatérésekor gyónt meg érvényesen. Hagyjuk el a korábbiakat, és ettől az időponttól kezdjük. - Elámultam. Padre Pio azonban nem engedett időt a tünődésre! Határozott hangon, egészen pontosan kérdések formájában sorolni kezdte immár annyi éven át felgyülemlett bűneimet. Még a mulasztott misék számát is megmondta pontosan!

Miután halálos bűneimet röviden megismételte, az atya megértette velem, milyen súlyosak ezek, aztán felejthetetlen hangsúllyal hozzátette: - Ön dicséretet énekelt a Sátánról, mialatt Jézus végtelenül gyengéd szeretetében életét adta Önért! - A feloldozás után oly boldognak és könnyűnek éreztem magam, mintha csak szárnyaim lennének. Mikor a többi zarándokokkal visszatértem a faluba, úgy viselkedtem, mint egy szabadjára engedett gyerek!

Emberi szóval lehetetlen megmagyarázni azt, ami velem történt. Padre Pio először látott. Gyónásom alatt nem egy olyan tettemre emlékeztetett, amelyet tökéletesen elfelejtettem. Tájékozva volt a legkisebb részletekről is, és mikor a gyónás tárgya megkívánta, jól kidomborította ezeket. Még gondolatátvitelre sem lehetne hivatkozni, hiszen elhatároztam, hogy gyónni fogok gyermekkoromtól kezdve eltelt egész életemről..."

Abresch úrnak nem volt sürgősebb dolga megtérése után, mint hogy beteg feleségét Padre Piohoz vigye. Súlyos műtét várt rá, amelynek következményeként nem lehetett volna soha többé gyermeke. Az atya „felejthetetlen gyengédséggel” így szólt az asszonyhoz: - Semmiféle gyilkoló szerszámot! Tönkre volna téve hátralévő életére. - És valóban, egy évvel később megszületett a gyermek, s az orvosok minden prognózisa ellenére a legcsekélyebb bajt sem okozta az asszonyban. Ez a fiú ma már pap, ahogy Padre Pio előre jelezte! Milyen csodálatosak Isten útjai...

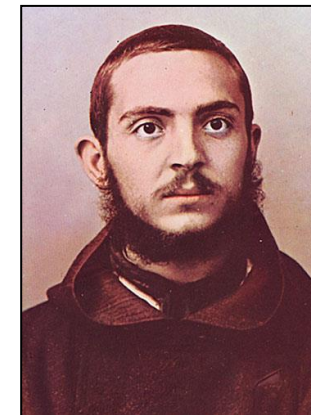
(Maria Winowska: Padre Pio igazi arca)

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

2. rész - Francesco gyermekkor

A kis Francesco valahányszor azt hallja, hogy az emberek gondatlanul ejtik ki Isten nevét, keresztet vet, és elmondja a legegyszerűbb imákat, amelyekre szülei megtanították. Ötéves korában kezd templomba járni. Egy jéghideg decemberi napon, mikor a faluban mindenki a karácsonyi ünnepekre készülődik, érzi, hogy vonzza az egyik mellékoltár, melyet csak kis örökmécses égő olajának fénye világít meg. Ez a Jézus Szent Szíve tiszteletére szentelt kápolna. Francesco a közepén lévő képre mereszi mindig csodálkozó és szégyenlős, tágra nyílt szemét. A kép egy hosszú hajú, szakállas embert ábrázol, aki átszúrt és vérző szívet tart kezében. A plébános már elmagyarázta a fiúnak a megváltás történetét, és ő megértette, hogy az emberek ahelyett, hogy minden időben Jézust dicsérenék, amiért eltörölte a bűnt, megfélekednek Isten Fiának nagy áldozatáról, és lehetetlen viselkedésükkel megsebzik szívét. Szeretne valamit tenni, hogy begyógyítsa azt a sebet. Belső hangot hall, mely arra hívja, hogy szolgálja Krisztust. 1892-ben járunk, mikor Michele, Francesco és Felicita édesanyja ismét gyermeket vár. Már tudják, hogy Pellegrinónak fogják hívni, ha fiú lesz, és Pellegrinának, ha lány. Grazio papa és Maria Giuseppa így akarják megköszönni a vidék egyik legnépszerűbb szentjének, Szent Pellegrinusnak, hogy megóvta gyermekeiket.

1896 tavaszán különös esemény történik. A kis Francescót zarándoklatra viszi édesapja Altavilla Irpinába, Szent Pellegrinus szentélyébe. Az út csodálatos. Magával ragadja a kilencéves fiú képzeletét, aki úgy érzi, álmodik. A két pietrelcinai zarándok megérkezvén a kegyhelyre besiet a templomba, ahol a püspök fényárban és a hívek énekének kíséretében éppen a főhajón vonul keresztül. Az ünnepi szertartás hosszú és megkapó. A templom mellékhajóiban különböző korú, súlyos állapotú emberek. A szenvedés jelei jól láthatók rajtuk. Vannak közöttük vak gyerekek, nők, akiknek nincsen kezük, férfiak, akik

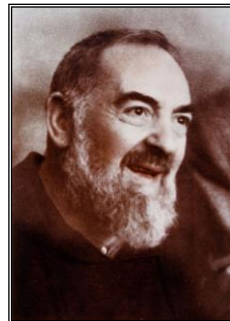
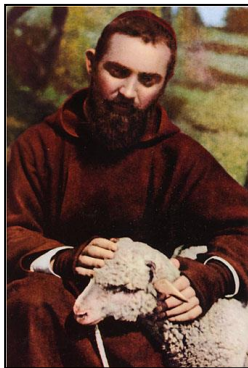
összezsugorodott lábaik segítségével éppen csak vonszolni tudják magukat. Francescónak könnyes a szeme, és nem tudja megérteni, miért engedi meg Isten, hogy az emberek ilyen kegyetlenül szenvedjenek. Ordítani szeretne, de nem képes rá. Egyenesen meg akar szökni, hogy ne legyen jelen ilyen szánalmas jelenetnél, de apja kérges keze visszatartja. A szentmise végén a püspök és a papok ünnepélyesen kivonulnak a sekrestyébe, a nép pedig a templomban marad, és Szent Pellegrinushoz fohászkodik. Egy fiatalasszony focoméliában szenvedő gyermekét tartja karjában. Az oltár előtt áll, és szenvedélyesen kéri Szent Pellegrinustól a kis lény gyógyulását. Francesco letérdel, és tenyerébe hajtja fejét, hogy összeszedettebben tudjon imádkozni. Fél szemmel a szívtepő

jelenetet nézi: az anya formátlan hústömeget emel a Szent felé. A nő kérlelő hangja egyre magasabb lesz. Aztán mintha váratlan roham törne rá, szegény asszony az oltárra dobja focoméliás gyermekét, aki úgy zuhan le onnan, akár egy zsák búza. A hívek odarohannak, és próbálják fölemelni a szerencsétlen teremtményt. Legnagyobb meglepetésükre azonban a fiú magától talpra áll, fürgén elindul, és enni kér anyjától. Mindenki kiáltásban tör ki a csoda láttán! A helyükön maradt betegeknek ragyog a szemük. Ők is bíznak Szent Pellegrinus csodatevő erejében. A kis Francesco sír örömeiben, és nagy hévvel tovább folytatja imáját, hogy ne szenvedjenek az emberek. Édesapja rázza meg és hívja, hogy menjenek ki megenni a cipót, amit Peppa mama készített nagy szeretettel. Ebéd után a két Forgione ugyanazon az úton indul hazafelé, melyet Szent Pellegrinushoz jövet tettek meg.

1897 tavaszán a Forgione család úgy dönt, hogy iskolába küldik a fiút. Sokat vívódnak ezen, de végül a súlyos költségek ellenére (öt líra egy hónapra), Peppa mama véleménye kerekedik felül, aki nagyon szégyelli magát azért, hogy nem tud sem írni, sem olvasni. Grazionak gondot okoz, honnan teremtsen elő a pénzt fia tanítói számára. Francesco már alaposan benne van a korban, hiszen tízéves, mikor ismerkedni kezd az ábécével. Grazio barátai azt mondják, Nápolyban valaki olyan embereket keres, akik készek a családjuktól távol is munkát vállalni. Hajók indulnak. Grazio papa meginog. Fél, de egyre világosabb számára, hogy a dolgok állása Pietrelcina elhagyására kényszeríti. A családfő Nápolyba megy, és megkeresi a munkaközvetítőt, aki napszámosokat és kubikusokat toboroz az „Újvilágba”. Mikor visszatér szülőfalujába, jobban meg van róla győződve, mint valaha, hogy ő is nekivág az ismeretlennek. Elszakadása a családtól megrázó. A fia, Francesco már jól megtanult olvasni, így első kézből juthat hozzá az Amerikáról szóló hírekhez, melynek munkáskezekre van szüksége ahhoz, hogy mérhetetlen gazdagságát kiaknázhassa.

Miután az új évszázad kezdetét baj nélkül átvészelte, a tizenötödik életéve küszöbén álló Francesco újult erővel veti bele magát a tanulásba. Egy szép napon egy szakállas barát állít be hozzájuk, aki kolostora számára kér adományt a szegényektől. Camillo testvér morconeai kolduló kapucinus barát. Mindenkihez, de különösen a gyerekekhez van egy-két jó szava. Nekik Assisi Szent Ferencről, lelki derűjéről, az állatok iránti szeretetéről, evangéliumi szegénységéről beszél. Oly tiszta barátság szövődik kettejük között, mint a hegyi patakok vize. A fiatal Forgione tanul és imádkozik. Hacsak teheti, a templomba megy és ministrál.

Don Salvatore, a Szent Anna templom plébánosa, nagyra becsüli, és a lelke mélyén reméli, hogy a fiú a papi pályát fogja választani. 1902 húsvétja előtt Pietrelcinában ünnepélyes szentségimádást tartanak, melyen a hívek szép számmal vesznek részt. Az énekek, virágok és gyertyák között megérik a fiúban az elhatározás: **az Úrnak fogja szentelni életét.** Francesco konkrét kéréssel áll elő: a morconeai kapucinus kolostorba szeretne menni, oda, ahol az a rokonszenves kolduló barát él, aki azért járja a falut, hogy egy kis lisztecskét gyűjtsön közössége számára. A fiút elbűvölte Camillo testvér szakálla, és miként Szent Ferencnek e vidám követője, ő is az Úr munkatársa szeretne lenni... *(folytatás következik)*

*„Uram, én itt maradok a mennyország kapujában,
és csak akkor lépek be,
ha már minden gyermekemet láttam bemenni!”*

Padre Pio

1/2.

„Határozott hangon, egészen pontosan kérdések formájában sorolni kezdte immár annyi éven át felgyülemlett bűneimet!”

(Frederick Abresch úr megtérésének saját kezűleg megírt története)

„1928 őszén hallottam egy stigmatizált kapucinusról, aki – mint mondták – csodákat visz végbe. Egyrészt a kíváncsiság hajtott, másrészt súlyosan beteg feleségemre és egy küszöbön álló műtetre gondoltam, mely egyszer s mindenkorra megfosztotta volna őt az anyai örömeiktől. Elhatároztam hát, hogy szerencsét próbálok, és elindultam San Giovanni Rotondóba.

Padre Pioval történt első kapcsolatfelvételem hidegen hagyott. Néhány szót intéztem hozzám, amelyeket nagyon száraznak találtam. Szívesebb fogadtatásra számítottam ilyen hosszú és terhes utazás után. Végül mégiscsak elhatároztam, hogy meggyógnok.

Alighogy letérdeltem, Padre Pio tudomásomra hozta, hogy korábbi gyónásaim alkalmával súlyos bűnöket elhallgattam, s megkérdezett, vajon megvan-e bennem most a jóhiszeműség. Azt feleltem, hogy a gyónást jó szociális intézménynek tekintettem, de semmi esetre sem hittem benne, mint természetfeletti jelleggel bíró szentségben. Mindamellettt valami ösztönzött, hogy hozzátegyem: - Most azonban, atya, hiszek benne. - Padre Pio egy pillanatig hallgatott, aztán valami kimondhatatlan fájdalommal a hangjában így szólt: - Hiszen ez eretnokség! Így persze minden áldozása szentségtörés volt! Életgyónást kell végeznie. Végezzen buzgó lelkiismeretvizsgálatot és emlékezzék vissza, mikor gyónt utoljára érvényesen. **Jézus irgalmasabb Önnel szemben, mint Júdással!** -

Feldúlt állapotban maradtam a sekrestyében. Az atya szavai szünet nélkül zsibongtak a fülemben. - Emlékezzék vissza, mikor gyónt utoljára érvényesen... - Igaz ugyan, hogy mikor katolikus lettem, „feltételesen” újrakereszteltek, és a keresztség korábbi életem minden bűnét eltörölte; az is igaz, hogy mindjárt utána jó gyónást végeztem, de megnyugtatómra úgy döntöttem, hogy gyermekkorom óta elkövetett